

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **V. H.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený JUDr. Alešem Popelkou, advokátem,
sídlem třída Míru 92, 530 02 Pardubice,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem,
sídlem Řetězová 2, 405 02 Děčín,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2017, č. j. 2066/DS/2017,
JID: 2066/DS/2017,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2017, č. j. 2066/DS/2017, JID:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2066/DS/2017, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru přestupků v dopravě (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 21. 12. 2016, č. j. MM/OPD/ODN/44127/16/R, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením ust. § 18 odst. 3 téhož zákona tím, že dne 16. 5. 2016 ve 21:12 hod. na 5. km silnice R-63, ve směru jízdy z Teplic do Ústí nad Labem, při řízení motorového vozidla tov. zn. Škoda Octavia, reg. zn. „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem, neboť v měřeném úseku, kde nejvyšší dovolená rychlost je 110 km/h, byla uvedenému vozidlu radarem naměřena rychlost 165 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 % mu byla tedy naměřena jako nejnižší skutečná rychlost 160 km/h, čímž překročil rychlost o 50 km/h. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců s účinností od nabytí právní moci rozhodnutí a dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že se jednání dopustil v právním omylu, neboť dopravní značení na předmětném úseku komunikace barevně odpovídalo značení, které je typické pro dálnice. Své tvrzení opřel o ust. § 8 odst. 3 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích (dále jen „vyhláška č. 294/2015 Sb.“). Nemohl proto naplnit subjektivní stránku přestupku. Namítal, že správní orgán I. stupně na tuto námitku nereagoval, nevypořádal se s tvrzením, že byla ostatní dopravní značení na zeleném podkladu, což dle citované vyhlášky značí, že jde o dálnici, kde je nejvyšší dovolená rychlost 130 km/h. Současně namítl nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí vzhledem k tomu, že část odůvodnění napadeného rozhodnutí se týká úplně jiného řízení. Žalobce dále uvedl, že žalovaný porušil zásadu dvojinstančnosti, když doplnil argumentaci správního orgánu I. stupně, v tom ohledu, že z oznámení o přestupku vyplývá označení komunikace, na níž mělo k přestupku dojít. Proti těmto tvrzením se nemohl bránit řádným opravným prostředkem, čímž došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž uvedl, že po nájezdu na předmětnou komunikaci se zde nachází dopravní značka IZ 2a „Silnice pro motorová vozidla“, z ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu proto jasně vyplývá, že nejvyšší dovolená rychlost byla v daném úseku 110 km/h. K námitce nepřezkoumatelnosti žalovaný odkázal na ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, přičemž doplnil, že na komunikaci R-63 jsou kromě dopravní značky IZ 2a umístěny rovněž další značky, které informují o tom, že jde o přiváděcí silnici k dálnici D8. Proto jsou zde i informační tabule, na kterých je v modrém poli označena její část, která řidiče informuje o tom, že tímto směrem je dálnice. Řidič by se proto neměl domnívat, že je na dálnici. Správní orgány konstatovaly, na jaké komunikaci se žalobce v době přestupku nacházel, s jeho námitkou se proto vypořádaly. K námitce nesrozumitelnosti žalovaný uvedl, že citovaná pasáž odůvodnění napadeného rozhodnutí představuje zřejmou nesprávnost, která nemá vliv na protiprávnost jednání žalobce a lze ji odstranit vydáním

oprávněného usnesení dle § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalovaný podotkl, že při rozhodování vycházel z protokolů policistů, kteří nemohli předvídat, jakým způsobem se bude žalobce ve správním řízení bránit. Shrnl, že v řízení o přestupku bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy, žalobce byl seznámen se správním i policejním spisem a mohl na zde uvedené skutečnosti reagovat. V předvolání k ústnímu jednání byl poučen i o právu nechat se zastupovat, které v průběhu řízení využil. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

4. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, v níž zopakoval, že nenaplnil subjektivní stránku přestupku, který mu je kladen za vinu. Uznal, že dnes se na komunikaci nachází svislá značka IZ 2a, nicméně dodal, že si vybavuje pouze značky se zeleným podkladem. Zdůraznil, že tvrzení žalovaného o informativních značkách v modrém poli není ničím podloženo, sám pak soudu předložil snímky jednotlivých značek ze služby street view (Google mapy). Shrnl, že v předmětné části komunikace se nachází více než pět značek na zeleném podkladě a naproti tomu jen jedna značka IZ 2a, ta se zde však v den údajného přestupkového jednání vůbec nenacházela. Dle žalobce je popsání uspořádání dopravních značek matoucí a může vyvolat mylnou představu o tom, že se řidič nachází na dálnici. Pro dokreslení situace žalobce přiložil snímky jiných úseků, na nichž jsou dopravní značky ve správném barevném provedení.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasili.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 17. 5. 2016 byl správnímu orgánu I. stupně Policií ČR, Krajské ředitelství Ústeckého kraje, odbor služby dopravní policie, dálniční oddělení Řehlovice, oznámen přestupek žalobce, jehož se měl dopustit dne 16. 5. 2016 v 21:12 hod. na silnici pro motorová vozidla R-63, 5. km ve směru jízdy z Teplic do Ústí nad Labem, když mu byla při jízdě osobním automobilem tov. zn. Škoda Octavia, reg. zn. „X“, naměřena rychlost 165 km/h (po odečtení odchylky 160 km/h) v úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost 110 km/h, čímž porušil ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Součástí oznámení byla též příslušná fotodokumentace a úřední záznam. Oznámením o zahájení řízení ze dne

31. 5. 2016, č. j. MM/OPD/ODN/44127/16/ZR, správní orgán I. stupně zahájil vůči žalobci správní řízení pro podezření ze spáchání přestupku s tím, že jej současně předvolal k ústnímu jednání. O ústním jednání konaném dne 18. 7. 2016 byl pořízen protokol, z něhož vyplývá, že se k nařízenému jednání dostavil žalobce, který byl seznámen s obsahem spisového materiálu. V rámci ústního jednání byl proveden důkaz příslušnou fotodokumentací. Po provedení dokazování zmocněnkyně žalobce sdělila, že se k obvinění blíže vyjádří do deseti dnů. Dne 2. 8. 2016 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno vyjádření žalobce, v němž mimo jiné namítal, že komunikace, na které proběhlo měření je dle čl. II odst. 2 zákona č. 268/2015 Sb., považována za dálnici, a tudíž se nemohl dopustit přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Argumentoval ustanovením § 8 odst. 3 vyhlášky č. 294/2015 Sb., dle kterého se pro dopravní značky na dálnicích používá podklad v barvě zelené, zatímco pro ostatní pozemní komunikace v barvě modré nebo bílé.

8. Správní orgán I. stupně dne 21. 12. 2016 vydal rozhodnutí, č. j. MM/OPD/ODN/44127/16/R, jímž žalobce uznal vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu a uložil mu za to dle ust. § 125c odst. 5 písm. d) téhož zákona pokutu ve výši 5 000 Kč a dle ust. § 125c odst. 6 písm. b) téhož zákona zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce dne 11. 1. 2017 blanketní odvolání, které podáním ze dne 1. 2. 2017 doplnil. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 12. 6. 2017.
9. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování předloženého správního spisu dospěl k závěru, že podaná žaloba není důvodná.
10. Dle ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km.h⁻¹; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km.h⁻¹ a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km.h⁻¹. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km.h⁻¹.
11. Dle ustanovení § 2 písm. r) zákona o silničním provozu je dálnicí pozemní komunikace označená dopravní značkou "Dálnice". Dle písm. s) téhož ustanovení je silnice pro motorová vozidla pozemní komunikace označená dopravní značkou "Silnice pro motorová vozidla".
12. Dle ustanovení § 8 odst. 3 vyhlášky č. 294/2015 Sb. se barevné provedení informativních značek směrových může od jejich vyobrazení dle této vyhlášky lišit v závislosti na druhu cíle nebo kategorii pozemní komunikace, k níž značky směřují nebo na níž se nacházejí. Pro dálnice se používá podklad v barvě zelené, pro ostatní pozemní komunikace v barvě modré nebo bílé.
13. Dle ustanovení § 125c písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km.h⁻¹ a více nebo mimo obec o 50 km.h⁻¹ a více.
14. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkou, že dle ust. § 8 odst. 3

vyhlášky je dopravní značení na předmětném úseku komunikace R-63 charakteristické pro dálnice. Tuto námitku soud shledal nedůvodnou.

15. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že značení, na které žalobce poukázal, není typické pro značení na dálnicích, ale pro značení silnic pro motorová vozidla a silnice prvních tříd. Soud podotýká, že žalobce v rámci svého odvolání neargumentoval ustanovením § 8 odst. 3 vyhlášky č. 294/2015 Sb., jak naznačuje v žalobě, nýbrž vadu prvostupňového rozhodnutí shledal v jeho nepřezkoumatelnosti. Byť je uvedený závěr žalovaného více než stručný, soud jej považuje v kontextu odvolacích námitek žalobce za dostačující, neboť z něj vyplývá názor žalovaného, že předmětné dopravní značení odpovídá značení silnic pro motorová vozidla. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí proto soud neshledal.
16. K námitce žalobce, že napadené rozhodnutí je nesrozumitelné vzhledem k tomu, že se v jeho odůvodnění objevuje jméno paní F., které s projednávanou věcí nesouvisí, soud uvádí, že jedna věta, která se sice zjevně netýká žalobcova případu, není sama o sobě způsobila zapříčinit nesrozumitelnost celého rozhodnutí žalovaného. Pokud se žalobce domnívá, že žalovaný mohl pochybit i v jiných částech rozhodnutí, bylo na něm, aby tyto chyby vyhledal a v žalobě je přesně označil. Jelikož toto žalobce neučinil, mohl soud námitku nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí posoudit pouze obecně. Po takto provedeném přezkumu soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je srozumitelné, a proto nemohl přisvědčit ani této námitce.
17. Žalobce dále namítal, že žalovaný porušil zásadu dvojinstančnosti správního řízení, když doplnil argumentaci správního orgánu I. stupně s vědomím, že žalobce nebude mít možnost se proti jeho tvrzením bránit prostřednictvím řádného opravného prostředku. Této námitce soud nepřisvědčil.
18. Soud uvádí, že správní řízení je považováno za jeden celek, skládající se z rozhodování v první instanci a případného rozhodování o odvolání (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80, či ze dne 31. 8. 2004, č. j. 2 Afs 45/2003-118, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Zásada dvojinstančnosti správního řízení tedy znamená, že předmětné řízení probíhá ve dvou stupních, přičemž jejím obsahem je vedle kontroly prvostupňového rozhodnutí a jemu předcházejícímu řízení i zabezpečení dvojího posouzení věci v rámci téhož správního řízení. Pokud tedy žalobce brojí proti tomu, že žalovaný rozšířil argumentaci správního orgánu I. stupně, když konstatoval, že z oznámení o přestupku dálniční policie vyplývá, že k přestupku došlo na silnici R-63, pak soud uvádí, že žalovaný se tímto skutkovým závěrem vypořádával s odvolací námitkou žalobce, čímž nejen že neporušil zásadu dvojinstančnosti správního řízení, ale naopak ji tímto naplnil.
19. Stěžejní námitkou žalobce bylo nenaplnění subjektivní stránky přestupku, které vyplývá ze skutečnosti, že jednal v právním omylu, neboť dopravní značení na předmětném úseku komunikace odpovídalo dopravnímu značení, které je typické pro dálnice. Této námitce soud nepřisvědčil.
20. Žalobce svou argumentaci založil zejména na ustanovení § 8 odst. 3 vyhlášky č. 294/2015 Sb., dle kterého se pro dálniční dopravní značky používá podklad v barvě zelené. Zcela však opomenul první větu daného ustanovení, která je pro určení barevného provedení dopravní značky neméně důležitá. Vyhláška totiž hovoří o tom, že „barevné provedení informativních značek směrových se může od jejich vyobrazení dle této vyhlášky lišit v závislosti

na druhu cíle nebo kategorii pozemní komunikace, k níž značky směřují nebo na níž se nacházejí“. Z uvedeného textu je zřejmé, že barevný podklad informativních značek není dán kogentně, neboť jeho podoba závisí na obsahu dopravní značky nebo na místě, kde se dopravní značka nachází. Místo, kde se dopravní značka nachází, je tak pouze jedním z kritérií, které mohou ovlivnit barevný podklad informační značky. Nelze tedy tvrdit, že na dálnicích mohou být jen informativní značky se zeleným podkladem a na silnici pro motorová vozidla pouze informativní značky s modrým podkladem.

21. Soud zdůrazňuje, že zákon o silničním provozu charakter pozemní komunikace odvozuje od značek, které komunikaci označují a nikoliv dle barevného podkladu informačních značek, které se na ní nacházejí. V tomto ohledu zákon o silničním provozu zcela jasně definuje ve svém § 2 písm. r) dálnici jako pozemní komunikaci označenou dopravní značkou "Dálnice" a v § 2 písm. s) silnici pro motorová vozidla jako pozemní komunikaci označenou dopravní značkou "Silnice pro motorová vozidla". Z fotografií založených ve správním spise vyplývá, že na předmětném úseku komunikace R-63 se nachází informační značka IZ 2a, tedy značka označující silnici pro motorová vozidla, značka označující dálnici zde však žádná není. Žalobce v podané žalobě nezpochybnil, že by se zde dopravní značka IZ 2a neměla nacházet, to učinil až ve své replice k vyjádření žalovaného ze dne 1. 9. 2017, v níž uvedl, že dopravní značka IZ 2a zde v den, kdy mělo dojít k přestupkovému jednání, nebyla. Tuto námitku je však nutné považovat za opožděnou, neboť byla uplatněna až po uplynutí lhůty pro podání žaloby a soud k ní tudíž dle ust. § 71 odst. 2 s. ř. s. nemůže přihlížet.
22. S ohledem na výše uvedené proto není pochyb o tom, že se žalobce v době měření rychlosti pohyboval na silnici pro motorová vozidla a nikoliv na dálnici, což mu mělo být zřejmé z použití dopravní značky IZ 2a, která je pro určení druhu pozemní komunikace určující.
23. Pokud se žalobce hájil tím, že jednal v právním omylu, soud uvádí, že se jednalo toliko o omyl, kterého se žalobce mohl vyvarovat, neboť coby účastník silničního provozu byl povinen seznámit se s pravidly silničního provozu, a tudíž nelze konstatovat, že by jednal nezaviněně (k tomu srov. právní úpravu právního omylu dle § 17 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich). O nezaviněné jednání se u žalobce nemůže jednat také proto, že překročil nejen stanovený rychlostní limit pro jízdu na silnici pro motorová vozidla, ale poměrně výrazně i nejvyšší dovolenou rychlost pro jízdu na dálnici. Soud proto uzavírá, že subjektivní stránka přestupku byla v případě žalobce naplněna, a to zaviněním minimálně ve formě nevědomé nedbalosti (k míře zavinění srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 As 97/2011-132, dostupný na www.nssoud.cz).
24. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 6. listopadu 2019

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce